

## POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa G. D.  
przeciwko Wojewódzkiemu Funduszowi Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej  
w W.  
o ustalenie istnienia stosunku pracy,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 28  
kwietnia 2021 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 5 grudnia 2019 r., sygn. akt VIII Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 240  
(dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów  
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z 5 grudnia 2019 r., VIII Pa (...) Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację G. D. (powód) wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 4 marca 2019 r., IV P (...) oddalającego powództwo o ustalenie istnienia stosunku pracy łączącego powoda z Wojewódzkim Funduszem Środowiska i Gospodarki Wodnej (pозwany).

W sprawie ustalono, że powodowi - zatrudnionemu u strony pozwanej od dnia 5 sierpnia 1999 r. - wypowiedziano umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Powód odwołał się do Sądu Rejonowego

w L., który prawomocnym wyrokiem z dnia 23 grudnia 1999 r. przywrócił powoda do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy. Strona pozwana po bezskutecznych odwołaniach wykonała tenże wyrok i w dniu 17 kwietnia 2000 r. przywróciła powoda do pracy, a powód pracę tę podjął. Jak dalej ustalił Sąd Rejonowy w tym samym dniu strona pozwana wypowiedziała powodowi dotychczasowe warunki pracy i płacy z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, od którego to wypowiedzenia powód również się odwołał. Następnie strona pozwana pismem datowanym na dzień 23 lutego 2001 r., a doręczonym powodowi za pośrednictwem poczty w dniu 2 marca 2001 r., rozwiązała umowę o pracę z powodem bez zachowania okresu wypowiedzenia na mocy art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Jako przyczynę podano ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych polegające na samowolnym opuszczeniu stanowiska pracy w dniu 16 lutego 2001 r. i niestawienie się do pracy od dnia 19 lutego 2001 r. do dnia sporządzenia pisma o rozwiązaniu umowy o pracę. Powód również od tej decyzji pracodawcy złożył odwołanie, domagając się uznania rozwiązania umowy o pracę za bezskuteczne, przywrócenia do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy. Sąd Rejonowy w L. połączył powyższe sprawy z powództwa powoda do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia i prowadził je pod sygnaturą akt IV P (...). Prawomocnym wyrokiem z dnia 12 grudnia 2002 r. Sąd przywrócił powodowi poprzednie warunki pracy i płacy u strony pozwanej do dnia 2 marca 2001 r. oraz zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę kwotę 20.638,80 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 marca 2001 r. do dnia zapłaty.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sądu obu instancji uznały powództwo za niezasadne, gdyż wyrokiem z dnia 12 grudnia 2002 r. Sąd Rejonowy w L. jedynie przywrócił powodowi poprzednie warunki pracy i płacy i to tylko na okres do 2 marca 2001 r. a z uwagi na niecelowość przywrócenia powoda do pracy po 2 marca 2001 r. (konflikt pozwanego z powodem oraz brak etatów) zasądził na rzecz powoda odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę. Orzeczenie to nie daje zatem powodowi żadnych podstaw do domagania się

egzekucji wyroku w zakresie przywrócenia do pracy, gdyż wyrokiem tym nie orzeczono o przywróceniu powoda do pracy.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł powód, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego – czy uwzględnienie przez sąd w wyroku wydanym po ustaniu stosunku pracy dwóch roszczeń powoda, wynikających z dwóch zdarzeń prawnych, przy jednoczesnym przyjęciu dwóch podstaw prawnych rozstrzygnięcia (art. 45 k.p. w związku z art. 42 § 1 k.p. oraz art. 56 § 2 i art. 45 k.p.) oraz zaopatrzenie orzeczenia w całości w klauzulę wykonalności upoważnia powoda, po spełnieniu wymogu z art. 48 § 1 k.p. do egzekucji dwóch zasądzonych świadczeń? – oraz potrzeby wykładani przepisów budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a mianowicie art. 45 k.p. w związku z art. 42 k.p. „przez przyjęcie ograniczenia czasowego art. 45 k.p.”

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda pozwany wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego problem, który sprowadza się do zwykłej wykładni i stosowania prawa w konkretnej sprawie. Przedmiotem zainteresowania istotnego zagadnienia prawnego jest problem prawny o znaczeniu generalnym (uniwersalnym), a nie pytanie, czy w danej sprawie i w konkretnym stanie faktycznym można było zastosować konkretną instytucję prawną, a do tego sprowadza się sformułowane przez skarżącego istotne zagadnienie prawne. Ponadto prezentowane zagadnienie jest silnie uwarunkowane okolicznościami faktycznymi tej sprawy. Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego sprowadza się wówczas nie do rozwiązania abstrakcyjnego i generalnego problemu prawnego

istotnych także dla innych spraw tego typu ale do zastosowania przepisów prawa w bardzo mocno skonkretyzowanym i zniuansowanym stanie faktycznym. W niniejszej sprawie z jednoznacznych ustaleń Sądów obu instancji wynika, że wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z 12 grudnia 2002 r., na który powołuje się skarżący - domagając się przywrócenie do pracy - 1) przywrócono powodowi poprzednie warunki pracy i płacy na ściśle oznaczony okres od przywrócenia go do pracy w dniu 17 kwietnia 2000 r. do 2 marca 2001 r. (czyli do dnia odebrania przez powoda oświadczenia strony pozwanej o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia) oraz 2) zasądzono odszkodowanie za bezprawne rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z uwagi na niecelowość przywrócenie powoda do pracy u pozwanego. Powód może się zatem domagać egzekucji tych dwóch świadczeń, które jednoznacznie zostały mu zasądzone, a mianowicie odszkodowania oraz wyrównania wynagrodzenia za okres od przywrócenia go do pracy do 2 marca 2001 r. Jednocześnie z wyroku Sadu Rejonowego w L. z 12 grudnia 2002 r. nie wynika, by powoda przywrócono do pracy w sprawie z odwołania od wypowiedzenia stosunku pracy w trybie art. 52 k.p.

Sprawa to, że w niniejszej sprawie nie zachodzi ani potrzeba rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego sformułowanego w skardze, ani potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Powołując się na potrzebę wykładni art. 45 w związku z art. 42 k.p. powód przyjmuje założenia, zgodnie z którym - orzekając o przywróceniu poprzednich warunków pracy i płacy - Sąd Rejonowy jednocześnie orzekł o przywróceniu powoda do pracy, co zdaje się wywodzić z odpowiedniego stosowania przepisów o wypowiedzeniu umowy o pracę do wypowiedzenia warunków pracy i płacy. Owo odpowiednie stosowanie art. 45 k.p. do sytuacji z art. 42 k.p. polega na możliwości przywrócenia odpowiednich warunków pracy i płacy. Oznacza to, że rozstrzygając o przywróceniu warunków pracy i płacy sąd nie rozstrzyga jednocześnie o przywróceniu do pracy, gdyż warunki pracy i płacy obowiązują w trakcie trwania stosunku pracy. W przedmiotowej sprawie orzeczono o przywróceniu powodowi warunków pracy i płacy w okresie trwania zatrudnienia do 2 marca 2001 r., a nie do przywrócenia powoda do pracy.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.